SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 24	15. DECEMBER 1932	81. AARGANG

GLÆDELIG JUL!

»Stjernens« Læsere ønskes en glædelig og velsignet Julefest.

JULEHILSENER
TIL MEDLEMMER OG MISSIONÆRER I DE EUROPÆISKE MISSIONER.

Aldrig har Verden behovet Evangeliet mere end i Dag. Forvirring og Usikkerhed fylder Menneskenes Hjerter. Nationernes Problemer kan blot løses ved at benytte Frelsensplanens enkle Principper, ved Tro paa Gud, Omvendelse fra Synd og Lydighed til Evangeliets Ordinancer, ledsaget af en stadig Hengivenhed til Sandheden og oprigtig, kærlig Tjeneste ligeoverfor Menneskeheden. Det guddommelige Kald: »Omvender eder og bliver døbte«, er Forløsningens altomfattende Formel, som tilbyder Fred i Stedet for Krig, Velvære i Stedet for Fattigdom og Lys i Stedet for Mørke.

Vi Sidste Dages Hellige, som er blevet sat paa den hellige Sti, som fører til Glæde, maa, gennem denne Højtid som aldrig før, ved Ord og Eksempel forkynde den opløftende, frelsende Kraft af Jesu Kristi Evangelium. Forløserens Aand maa udstraale fra os. Saaledes kan ethvert Medlem af Kirken forøge sine personlige Krav paa guddommelig Yndest og hjælpe til med at bringe Velsignelser til deres Medmennesker. Aaret har været fuldt af Vanskeligheder for os alle, og dog har vi været velsignet som et Folk. Besiddelsen af Evangeliet letter Trængsler og kaster Glans over det graa Hverdagsliv. De Sidste Dages Helliges Hjerter er fulde af Taknemmelighed for Guds ømme Barmhjertighed mod sine Børn. Og vi har den Forvisning, at Herren vil erindre, velsigne og beskytte sine trofaste Børn.

Maa Herren velsigne eder og være med eder, alle trofaste Sidste Dages Hellige i Europa, og overalt gennem den kommende Højtid og gennem det nye Aar. Maa hans Barmhjertighed være med alle Menneskenes Børn. Vi udsender til eder vore kærligste Hilsener og gode Ønsker. Det er godt at arbejde iblandt eder.

Eders hengivne

John A. Widtsoe.
Leah D. Widtsoe.

DEN DANSKE MISSION.

LOKALE MISSIONÆRER I AARHUS.

For nogen Tid siden modtog vi et Forslag fra Præsident Widtsoe om at faa flere af vore lokale Brødre interesserede i Missionær-Arbejdet, eftersom det bliver mere vanskeligt at faa Zions Ældster. Aarhus har gjort Begyndelsen. Præsident Larsen har kaldt og beskikket følgende Brødre:

William Andersen, Willie Laursen, Tage Møller, Louis Nielsen. Disse Brødre blev beskikkede og velsignede for deres Arbejde af Præsident Holger M. Larsen i Aarhus den 25. November.

De vil hver Morgen møde sammen med Missionærerne i deres Bibelklasse og derefter sammen med dem gaa ud for at uddele Skrifter og samtale med vore Venner.

De vil benytte saa meget af deres Fritid, som de kan, for dette Arbejde. Vi nedbeder Herrens Velsignelse over dem i deres Arbejde. *L.*

LOKALE MISSIONÆRER I KØBENHAVN.

Den 2. December blev følgende Brødre beskikkede og velsignede som lokale Missionærer i Københavns Distrikt: Søren Christensen, Richard Nielsen, Valdemar Jacobsen og Poul Christiansen.

De blev beskikkede af Missionspræsident Holger M. Larsen. Vi byder dem velkommen i vor lokale Missionærforening og nedbeder Herrens Velsignelse over dem i deres Arbejde.

L.

DEN FØRSTE BANKET FOR M-MÆND OG GLEANER-PIGER I DEN DANSKE MISSION.

Aarhus var den første Gren i Danmark, som afholdt denne Banket. Den blev afholdt den 25. November.

Præsident Holger M. Larsen, Distriktets Missionærer samt Grenens Forstanderskab var alle nærværende.

Salen var festligt dekoreret med danske Farver, og Bordene

var festligt dækkede. Et udmærket, velsmagende Maaltid, bestaaende af Kalve- og Flæskesteg med alle dertil hørende Ting, blev serveret. Alt Arbejdet var udført af Gleaner-Pigerne og M-Mændene.

Distriktspræsident Phil M. Andersen var Ceremonimester og kaldte paa forskellige i Aftenens Løb, og et ypperligt Program blev udført. Efter Bordet blev de Tilstedeværende glædet med tre smaa Sketcher af nogle af Grenens Skuespillere.

Alle, som deltog i Aftenens Fornøjelse, sagde, at det var den bedste og billigste Aften, de havde haft for en lang Tid. Prisen for hele Fornøjelsen var 1 Krone. Dette var for Maaltidet, som bestod af to Retter Mad, samt for Program, Skuespil etc.

Vi haaber, at andre Grene vil følge i Aarhus' Fodspor og have en lignende Aften for deres Gleaner-Piger og M-Mænd.

O. L. L. & E. M. G.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR JANUAR.

Naar vi af Sakramentet nyder,
I Jesu Navn og for hans Skyld,
Lad os erindre og sikre være,
At vore Hænder, Hjerter rene ere.

KORLEKTIER FOR JANUAR.

Senior- og Juniorklassen:

Es. 64: 3: »Og fra gammel Tid har man ikke hørt, har man ikke fornummet, intet Øje set, at nogen Gud uden du gjorde saadanne Ting for den, som bier efter ham.«

Børn over 10 Aar:

Pagtens Bog 76 Kap. 22—24 Vers:

»Og se, efter de mange Vidnesbyrd, der er givne om ham, er dette, som vi giver, det sidste af dem alle, nemlig: at han lever.

Thi vi saa ham hos Guds højre Haand, og vi hørte Røsten vidne, at han er Faderens Enbaarne.

At ved ham og formedelst ham og af ham er Verdenerne blevne til og skabte, og deres Indvaanere er avlede som Sønner og Døtre af Gud.«

FORSLAG TIL 2½ MINUTTERS EMNER.

Senior- og Juniorklassen:

1. Hvilken Indflydelse har det fysiske Legemes Helbred paa Aanden?

2. Hvad vil bestemme den Hurtighed, hvormed Menneskenes fremtidige Opnaaelser vil finde Sted?

Børn over 10 Aar:
1. Jesus viser sig for sine Apostle efter sin Opstandelse.
2. Apostlene gaar ud for at fiske igen, efter Kristi Opstandelse.
3. Hvilken Pligt paalagde Jesus alle sine Apostle, og hvad var hans sidste Befaling til dem?
4. Hvorfor kom Jesus til Jorden?

Børn under 10 Aar:
1. Den fattige Enke giver Elias Føde.
2. Elias opvækker Enkens Søn.

SØNDAGSSKOLEN FOR SØNDAG DEN 25. DECEMBER.

Som man vil bemærke, er der ikke givet nogen Lektier for Søndag den 25. December. General-Autoriteterne bestemte, at denne Søndag skulde være uden Lektier paa Grund af, at det er første Juledag.

Derfor haaber vi, at alle Søndagsskoler i den Danske Mission vil arrangere et Program med Julen og Kristi Fødsel som Emne og give dette Program denne Søndag i Stedet for at have Klasse-Arbejde. Gør Programmet saa interessant som muligt og bekendtgør dette Møde, saa at der vil komme saa mange til Stede, som det paa nogen Maade er muligt at have.

Claude E. Bird,
Forstander for Missionens Søndagsskoler.

KOMMUNIKATION.*

1. *Menneskelig Opnaaelse.* De Sidste Dages Hellige er levende interesseret i alle Former for menneskelig Fremgang. Deres Religion lærer, at Mennesket efterhaanden vil blive fuldstændig Herre over Jorden og alt, som henhører derunder. Sygdom, Fattigdom, Afstand, Synd vil tilsidst maatte vige for den menneskelige Viljes Overherredømme. Alle Former for Opnaaelse bliver derfor betragtede som Sejre i Kampen for endeligt Overherredømme. De Sidste Dages Hellige er stolte af den Kendsgerening, at Verdens største Opnaaelser med Hensyn til Kommunikation, Transport, Medicin og talrige andre Aktiviteter er kommen siden Evangeliets Gengivelse, for næppe mere end Hundrede Aar siden. De tror,

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser 18. Decbr.

at et retfærdigt Liv vil blive velsignet med stadigt øgende Fremgang og Opnaaelser. Vor Lektie denne Gang angaar Kommunikation.

2. I Joseph Smiths Ungdom og tidlige Manddom var Kommunikation hovedsagelig begrænset til den menneskelige Stemme samt et primitivt Signalsystem og et uudviklet Postvæsen. I Dag overfører vi vore skrevne Budskab gennem Luften og taler til Jordens Ender. En lignende Fremgang gennem det næste Aarhundrede er næsten ufattelig.

3. *Det talte Sprog.* Samkvem eller Kommunikation kan bl. a. defineres som Kunsten til at overføre Idéer fra en Person til en anden, og den mest almindelige Form for dette er det talte Ord. Oprindelsen af det menneskelige Sprog ligger begravet i den fjerne Fortid. Det originale engelske Sprog f. Eks. blev benyttet af de teutoniske Stammer, som trængte ind paa den britanniske Ø i den sidste Del af det femte Aarhundrede e. Kr. Det blev efterhaanden blandet med det fransk-normanniske Sprog, saa at det for nærværende er et sammensat Sprog, der hovedsagelig kommer fra germanske og franske Kilder med Tillæg fra talrige andre Folk.

4. Ved Siden af det talte Ord plejede Folk i tidligere Tider hyppigt at benytte sig af Støj og Signaler for at overføre et Budskab. At slaa paa Tam-Tam, et Slags Gongong, saaledes som det nu gøres af visse Negerstammer i Afrika, blev almindeligt avendt. Brugen af Ild, hovedsagelig Røg, blev meget benyttet af de amerikanske Indianere i de tidligere Dage. Det Signalsystem, som benyttes af Spejdere, Hær og Flaade, er en Modifikation af de tidligere Systemer.

5. *Det skrevne Sprog.* De første skrevne Sprog hører til i den forhistoriske Tid. Skrivekunsten falder i to Hovedklasser, Billed-Skrift og den fonetiske Skrift. Den første benytter baade Billeder og Symboler. Man antager, at Grækerne var de første, der anvendte et Alfabet, hvor Bogstaverne repræsenterede forskellige Lyde. Udtrykket Alfabet skriver sig ogsaa fra de to første græske Bogstaver »Alpha« og »Beta«.

6. *Skrivematerialer.* De tidligst kendte Former af Skrift var paa Sten, Mursten og paa Tavler af Ler. Bøger af Træ var almindelige baade blandt Grækere og Romere. Hannibal (omkr. 200 Aar f. Kr.) indgraverede en Beretning om sine Felttog paa Bronce-Plader. Den kendte Benyttelse af Papyrus skriver sig fra Aar 2400 f. Kr. til 1200 e. Kr. Dette Materiale var ikke meget holdbart, undtagen i tørre Klimaer, og af denne Grund blev de Dokumenter, som ønskedes opbevaret, skrevet paa Pergament, der blev lavet af garvet Skind. Der fortælles, at Papir lavet af Ris-Straa har været i Anvendelse blandt Kineserne adskillige Hundrede Aar for den kristne

Tid. Papir, noget i Lighed med det, som benyttes nu, erstattede Papyrus og Pergament i det ottende Aarhundrede efter Kristus.

7. *Trykning.* Før 1865 blev den meste Trykning udført med Haanden, og kun nogle faa Trykkemaskiner blev anvendt af Aviser. I de senere Aar i det nittende Aarhundrede blev Trykning fuldstændig revolutioneret gennem Indførelse af de mægtige Forbedringer paa Maskinernes Omraade. Nutidens mægtige, roterende Presser, som er i Stand til næsten ubegrænset Produktion, er en uhyre Forbedring af de første Haandpresser, som fremkom for 500 Aar siden.

8. *Post.* Udtrykket »Post« kommer fra et latinsk Ord, der betyder »Sted«, fordi Heste blev anbragt med passende Afstande for at transportere Breve. Men dette første Postvæsen blev sjælden benyttet af det almindelige Folk, men blev reserveret for Embedsmænd og andre i høje Stillinger. Det første Post-System antages at være oprettet af Paris' Universitet nær Slutningen af det trettende Aarhundrede. Lignende Tjenese blev oprettet i Tyskland i det 15. Aarhundrede, i Italien i 1561, i Stor-Britannien i 1635 og i Massachusetts i 1639.

9. Postvæsenet blev en Del af de Forenede Staters Regering i 1794. I 1874 blev der oprettet et Post-Forbund mellem de Forenede Stater og forskellige andre Lande for at sikre Ensartethed i Behandlingen af Post, Forenkling af Regnskabet og Reduktion af Priser.

10. I 1918 blev der forsøgsvis oprettet en Luftpost-Rute mellem New York og Washington D. C., som siden har strakt sig til alle større Byer i de Forenede Stater. Det viste sig snart, at for at Tjenesten kunde blive af virkelig Betydning, maatte den holdes vedlige baade Nat og Dag, og dette blev indført i 1924.

11. *Telegraf.* Skønt der i tidligere Tider blev gjort forskellige Forsøg paa at overføre Budskaber med elektriske Signaler, blev det Dr. Samuel F. B. Morse fra New York, der skulde opfinde (i 1837) det Telegraf-System, som bærer hans Navn, og som, i en eller anden Form, er Grundlaget for alle moderne Systemer. Der har været hurtig og stadig Fremgang siden den Tid, og i Dag er det muligt at sende fire Budskaber samtidig i modsatte Retninger.

12. En almindelig Telegrafists gennemsnitlige Transmissionshastighed er ca. 20—30 Ord pr. Minut. Linien og andre Dele af Udstyret er i Stand til at udføre meget mere end dette. For at udnytte disse Muligheder bliver der nu benyttet Maskiner, ved hvis Hjælp Hastigheden er forøget til næsten 150 Ord i Minuttet.

13. For nærværende er der Telegraf-Linier til hver eneste By af Betydning i den civiliserede Verden. Budskab sendes med Lynets Hastighed. Underjordiske Kabler er behjælpelige med at naa de mere fjerntliggende Dele af Jorden.

14. *Telefonen.* Der har været en ikke lille Uoverensstemmelse med Hensyn til, hvem der er Telefonens Opfinder. Blandt de første Bidragsydere var Ries i Tyskland, Hughes i England og Gray i de Forenede Stater. Den første Telefon, som kom i almindelig Anvendelse, var den, der blev opfundet af Alexander Graham Bell, og blev først udstillet paa Hundredaars-Udstillingen i 1876. Denne Type Telefon, med forskellige Forbedringer, er den, som nu er i almindelig Anvendelse. De daglige Telefonsamtaler indenfor de Forenede Stater alene beløber sig til henimod 100 Millioner.

15. *Traadløs Forbindelse.* Fremkomsten af traadløs Telegrafi kom nødvendigvis som en Følge af talrige foregaaende Planer. Saa tidligt som i 1865 opdagede James H. Maxwell, at usynlige, elektro-magnetiske Bølger, noget lignende som Lysbølgerne, var til Stede i Ætheren. I 1887 demonstrerede Heinrich Hertz Rigtigheden af Maxwells Paastand. Gennem talrige andre Opfindelser og Eksperimenter af disse og andre Mænd er man kommet saa langt, at man i 1901 kunde transmittere Signaler over Atlanterhavet og i 1903 fuldstændige Budskaber.

16. Det vigtigste Stadium i Radioens Historie er maaske Opfindelsen af den lufttomme Beholder ved Fleming. I 1929 blev der oprettet regulær traadløs Telefon-Tjeneste mellem Land og Skibe paa Søen, og den første Installation af denne Art var paa »Leviathan«. En udstrakt radio-telegrafisk Tjeneste mellem Skibe og Havne-Stationer opretholdes nu baade for Sikkerhed og Bekvemhed. Lignende Tjeneste er nu oprettet mellem Aeroplaner og Stationer paa Jorden.

17. Den Hastighed, hvormed et Radio-Budskab afsendes, er næsten ufattelig — 186.000 Mil pr. Sekund. I Praksis betyder dette, at en Person, som sidder ved Siden af sit Modtager-Apparat i New York City, vil høre en Udsendelse fra Salt Lake Tabernakel, før den kan høres af en Person, der sidder i en fjernere Del af Tabernaklet.

18. Radioens fremtidige Muligheder synes at være praktisk talt ubegrænsede. Bortset fra Oversendelsen af Budskaber, saaledes som nævnt ovenfor, har den praktisk Anvendelse paa talrige Maader — som f. Eks. Bestemmelsen af bestemte Baner i Luften, som Aeroplanerne kan følge, Kontrol af Aeroplanets Bevægelser fra Jorden, og ligeledes for Television. Billeder og Budskaber bliver nu sendt gennem Luften med en saadan Nøjagtighed og Hastighed, at en Person kan

sidde i sit eget Hjem og faa fremfort for sig Talerens Person og Stemme næsten overalt paa Jorden. Fremtiden vil uden Tvivl bringe os endnu storre Fordele i denne Retning.

Spørgsmaal.

1. Hvorfor er de Sidste Dages Hellige saa interesserede i alle Former for menneskelig Fremgang?
2. Nævn nogle af de Grunde, som vi tror har været Aarsagen til de store Udviklinger i de sidste 100 Aar.
3. Hvilke Virkninger har alle disse Opdágelser og Udviklinger haft paa Evangeliets Udbredelse?
4. Har disse Udviklinger været for Menneskehedens Forbedring eller Tilbagegang?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

18. December.

KORLEKTIE.

»Lad os elske hinanden, thi Kærlighed er af Gud.«

DAVID SPARER SAULS LIV.

Tekst: 1. Sam. 21, 22, 23, 24, 26.

Kong Saul sogte efter David, og det var meget svært for David at finde et Skjulested. Men David ærede fremdeles Saul som Kongen, og han onskede at gore det, som var ret ligeoverfor ham. Hvorledes kan jeg vide, at dette er sandt? Nu skal du hore.

Da David havde sagt Farvel til Jonathan, gik han fra By til By. Disse Folk var hans Venner. De elskede ham. Men de var bange for at hjælpe ham, da de troede, at Kongen vilde straffe dem, dersom de gjorde det.

En Dag fandt David en Hule, hvor han kunde skjule sig. Den laa hojt oppe i Bjergene. Derfra kunde han iagttage Folket, som kom forbi. Fire Hundrede af hans Venner kom for at bo i Nærheden af ham. Han sendte ogsaa Bud efter sin Fader og Moder, for at de skulde komme til ham. Han troede, at de vilde være sikrere der.

Kong Saul fandt snart, hvor David var, og saa maatte David flygte. Han var meget god mod sine Forældre. De begyndte at blive gamle nu, og det var ikke let for dem at flytte saa ofte. Han forte dem til Moab, et Land, der ligger paa den anden Side af det Dode Hav. Han traf en Aftale med

Stammens Hovding om, at denne skulde tage Vare paa dem og beskytte dem, indtil han kunde finde et bedre Hjem.

David drog atter fra Sted til Sted. En Gang var han næsten helt omringet af Kong Sauls Soldater. Da kom der Bud om, at Kong Saul maatte komme hjem for at kæmpe mod Filisterne. Hvor glad David var, da Saul drog hjem.

Saa drog David ned mod det Døde Havs Kyster. Han fandt mange Huler, hvor han kunde skjule sig, blandt Klipperne der. Der dannede han og hans Mænd deres nye Hjem. I Løbet af Dagen gik de ud for at jage Vildt og søge efter Føde. Om Natten kogte de Føden paa Ild, som de byggede inde i deres Huler. Hvorfor tror du, at de tændte Ild inde i Hulerne i Stedet for udenfor?

Nat og Dag lod David en Mand staa Vagt paa et højt Sted. Snart kom Saul tilbage med sine Soldater. Efter en Tids Forløb kom de i Nærheden af Davids Hule. Davids Mænd iagttog Saul, der han gik ved Aabningen af Hulen. Det var paa den varme Tid af Dagen, og Kongen behøvede Hvile. Han gik ind. Derefter gik David og hans Mænd roligt ind i den Del af Hulen, hvor det var mørkt. Herfra saa de, at Kongen spredte sin Kappe ud og lagde sig ned for at hvile.

Davids Mænd ønskede straks at gaa og dræbe Saul. Men David holdt dem tilbage. Derpaa tog David sine Sandaler af og holdt sin Kniv i sin Haand. Han krøb langsomt henimod den sovende Konge. Med Kniven skar han et Stykke af Kongens purpurfarvede Kappe. Derpaa krøb han tilbage i Mørket og vente for at se, hvad Kongen vilde gøre.

Kong Saul stod op og gik ud i Solskinnet. David fulgte ham paa Afstand. Efter en Stund raabte David til Kongen, bøjede sig dybt to Gange, saaledes som det var Skik, og viste ham, at han havde et Stykke af Kongens Kappe. Han sagde: »Der var nogen, der ønskede, at jeg skulde dræbe dig, men jeg vil ikke udrække min Haand mod Herrens Salvede. Og dog søger du at dræbe mig. Herren dømme imellem os. Men min Haand skal ikke skade dig.«

Kong Saul hørte Davids Stemme, der raabte til ham paa dette ensomme Sted. Han saa paa sin Kappe og saa, at der manglede et Stykke. Og han blev bedrøvet.

»Er det din Stemme, min Søn David?« raabte han, og store Taarer randt ned over hans Kinder. »Du er mere retfærdig, end jeg er, thi du har betalt mig med godt, der hvor jeg har betalt dig med ondt. Maa Herren velsigne dig for det gode, du har gjort imod mig i Dag, og jeg véd med Vished, at du vil blive Konge.«

Saul kunde næppe tro, at David kunde være saa venlig mod ham. David kom ikke for at omfavne Saul, men han gik for at finde et trygt Sted, hvor han kunde sove.

Kong Saul drog hjem. Men efter alle de gode Ting, David havde gjort Saul, saa skulde han endnu blive forfulgt mere. Saul var rastløs. Han kom atter for at finde David. David saa ham. Han var paa den anden Side af en dyb Kloft. David skjulte sig der sammen med to af sine bedste Venner, og de iagttog Kongen, indtil Solen gik ned. De saa, at Kongens Mænd havde dannet en Cirkel af Vogne rundt om Kongens Telt. De lavede Mad og spiste deres Aftensmad. Ingen holdt Vagt, thi de troede ikke, at der var nogen i Nærheden. David og en af hans Venner krøb med Spyd i deres Hænder og Knive i deres Bælter fra Klippe til Klippe, til de naaede Bunden af Kloften. Derpaa krøb de langsomt op ad den anden Side. Paa denne Tid skinnede Stjernerne paa Himmelen. Nærmere og nærmere krøb de til Vognene. De fandt, at Kongens Mænd og Livvagt alle var faldet i Søvn. Hans Spyd var stukket i Jorden ved hans Hoved, og hans lille Vandflaske stod ved hans Side.

Davids Ven ønskede at dræbe Kongen. Men David sagde: »Dræb ham ikke. Herren forbyde, at jeg skulde skade Herrens Salvede. Men tag hans Spyd og hans Vandflaske og lad os gaa.«

Her var David atter venlig mod sin Fjende. Han gik tilbage til Toppen af Bjerget. Saa kom Solen op, og Kongen vaagnede. Han rakte sin Haand ud for at faa noget at drikke, men hans Vandflaske var borte.

Det var ogsaa hans Spyd. Da hørte Kong Saul, at David kaldte paa sine Mænd. Han raabte: »Er dette din Stemme, min Søn David?« David spurgte Saul, hvorfor han forfulgte ham, og hvad han havde gjort. Da sagde Saul: »Jeg har syndet. Vend tilbage, min Søn David. For jeg vil ikke skade dig mere.«

Saul skammede sig over sig selv, naar han tænkte paa Davids store Kærlighed til ham og til alt, hvad der var ret.

David bragte ikke Kongens Spyd eller hans Vandflaske tilbage. Han sendte en ung Mand over med disse Ting for at sige, at Gud vilde belønne enhver for hans gode Gerninger.

Da viste Kong Saul sin bedre Natur ved at sige: »Velsignet være du, min Søn David, du skal gøre store Ting og have Fremgang.«

KORLEKTIE FOR 1. JANUAR.

»Du skal elske Herren, din Gud, og ham alene skal du tjene.«

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

FRED PAA JORDEN.

Vi er igen naaet til en anden Julehojtid. Herren har bevaret os igennem et andet Aar. Vi ser med Taknemmelighed tilbage til den forste Julefest, til Frelserens Fodsel under de beskedne Omgivelser i Bethlehem. Vi erindrer de Ord, som Englene sang:

»Fred paa Jorden og i Menneskene en Velbehagelighed.«

Jeg undres, om der er Fred paa Jorden i Dag. Der har været et meget strengt Aar for mange. Nod og Elendighed har hersket paa Jorden formedelst Arbejdsloshed og forskellige andre ubehagelige Tilstande.

Mange Folk tvivler og siger: »Er der en Gud? Er han barmhjertig? Er han Skyld i denne Tilstand?« Og man kan næsten ikke fortænke Folk i, at de taber Troen og Tilliden. Men det store Sporgsmaal kommer: »Kan vi skyde Skylden over paa Gud for vor jordiske Tilstand? Kan vi sige, at han har slaaet Haanden af os, fordi der er Nod og Elendighed paa Jorden? Vilde det ikke være mere passende, om vi undersogte os selv, om vi provede at finde en Udvej fra denne Tilstand?«

Englenes Sang: »Fred paa Jorden«, er ligesaa gyldig for os i Dag, som den var for Folket i de Dage.

Vor Frelsers Fodsel skulde have ligesaa stor Betydning for os i Dag, som den havde for Joderne paa den Tid.

Frelseren kom med Fredens Evangelium. Han gav det til sine Brodre og Sostre, som levede i Jodeland, men det samme Evangelium har ligesaa stor Betydning for os i Dag. Det er et Fredens Budskab til os. Det vil bringe Lykke og Tilfreds-

hed til alle, som vil annamme det. Jesu Kristi Evangelium er det eneste, som vil forandre Tilstandene i Verden. Det er det eneste, som kan bringe virkelig Lykke og Tilfredshed til Jordens Indbyggere.

Naar vi annammer Evangeliet, faar vi en bedre Forstaaelse overfor vore Medmennesker. Vi vil faa den rette Kærlighedens Aand, som er den eneste Aand, som kan og vil hjælpe Menneskeheden.

Julen nærmer sig. Alle forsøger i de faa Dage, som Julen varer, at være besjælede af Frelserens Aand. Jeg skulde ønske, at den samme Aand kunde vedvare gennem hele Aaret, og dersom dette var Tilfældet, vilde Tilstanden forandre sig selv.

Jeg vil hermed, fra Hjertets Dybde, ønske mine Brødre og Søstre, baade den Danske og den Norske Mission, en glædelig Julefest.

Maa Evangeliets Aand besjæle eder, ikke alene igennem Højtidsdagene, men gennem alle Aarets Dage.

Holger M. Larsen.

JULEØNSKER.

Julen er den Tid, da vore Hjerter skulde vendes mod Gud i Taknemmelighed for vor Herre og Frelser. Lad os gaa tilbage til Tiden for hans Fødsel, da Englene sang: »Fred paa Jorden, og i Menneskene hans Velbehagelighed«. Mange Aar er gaaet siden den Tid, men intet har bragt den Fred paa Jorden, som vor Frelsers Lærdomme har bragt. Derfor kan vi nu, naar vi fejrer Mindet om hans Fødsel, af fuldt Hjerte sige: »Fred paa Jorden, og i Menneskene hans Velbehagelighed«.

At hans Lærdomme var guddommelige, er blevet bevist derved, at alle de, som lever hans Evangelium, har en Fred i Sind og Sjæl, som er udenfor vor Fatteevne. Han elsker sine Medmennesker og viser det ved at give Tjeneste. — Nu er der i vor Mission mange, der har faaet det Privilegium at holde bestemte Stillinger i

de forskellige Organisationer. De bærer det Budskab, som Kristus bragte til Jorden, og skulde betragte det som et Privilegium.

Til dem, som ikke indehaver Stillinger, vil jeg sige: »Vis Deres Forstaaelse af, hvad Kristus forkyndte, ved altid at være opbyggende og aldrig kritisk«. I alle vore Klasser maa der være Kærlighed og Harmoni, ellers vil det sande Budskab gaa tabt.

At vi gennem vore forskellige Organisationer maa blive fyldt med Fred og gode Følelser, er mit oprigtige Juleonske.

Rachel S. Larsen.

JULEHILSEN FRA NORGE.

Året 1932 nærmer sig sin ende, og vi snart igjen befinde oss i den tid, da våre hjerter er mere mottagelige for evangeliets sannhet, og våre sinn er fyldt med en større kjærlighet for Gud og hans barn, når vi i dypet av våre sjeler føler takksigelsens ånd og nærer onsket om å gjøre en eller annen lykkelig, og at en eller annen må se og vite, som vi vét, at Jesus er Kristus.

Mens vi på denne tid av året, sammen med den ovrige del av den kristne verden, feirer hans fødsel i kjødet, er våre hjerter fyldt med takk til Gud for hans sønn og for det forsoningsoffer, han har bragt for oss. Lad oss ikke glemme, at den 23. dag i desember 1805, mens den kristne verden beredte sig til å feire vår Herre og Frelsers, Jesu Kristi fødsel, vår Himmelske Faders storste gave til det faldne menneske, lad oss ikke glemme, siger jeg, at på denne minneverdige dag sendte Faderen atter et av sine utvalgte barn til jorden, profeten Joseph Smith, som skulde bli et redskap for vår Himmelske Fader og hans sønn Jesus Kristus til å åpne den største evangeliske husholdning, som har været kjent for mennesket, tidenes fyldes husholdning, under hvilken det faldne menneske kan motta ophoielse i Guds celestiale rike. Mens vi fejrer vår Herres og Frelsers Jesu Kristi fødsel, lad oss erindre den ånd, som den 23. dag i desember 1805 blev sendt fra Faderens nærværelse for å begynne sin store misjon her på jorden, som kom for å vidne om, at Jesus er Kristus, at tiden for hans annet komme er nær for hånden, ikke som et barn, slik som vi nu feirer minnet om hans fodsel, men som en forherliget herrenes herre og kongenes konge. For profeten Joseph Smith sier i det 110. kap. i Paktens Bok:

»Sloret blev borttaget fra vort Sind, og vor Forstands Øjne blev opladte. Vi saa Herren staa paa Talerstolens Brystværn

foran os og under hans Fødder et fint lagt Gulv af ægte Guld i Farve lig Rav.

Og hans Øjne var som en Ildslue, hans Haar var hvidt som nyfalden Sne, hans Ansigt overgik Solen i Klarhed, og hans Røst var som store Vandes Brusen, ja Jehovas Røst, og han sagde:

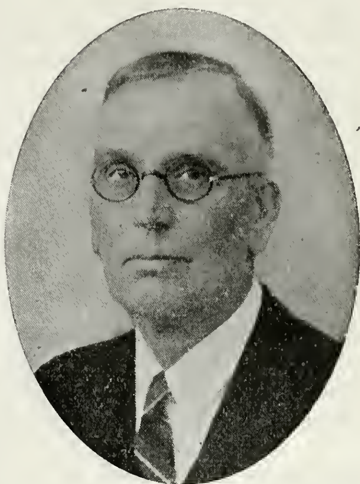

Jeg er den første og den sidste, jeg er den, som lever, jeg er den, som blev ihjelslaget, og jeg er eders Talsmand hos Faderen.«

Skulde ikke dette bringe våre hjerter til å svulme av glede? Skulde ikke dette få oss til å synge sange av pris og takk til hans hellige navn, idet vi nu feirer minnet om hans fødsel? I sannhet vi lever i en merkelig verden. Der har bokstavelig talt kommet en flod av lys og visdom over verden, siden himmelen atter blev åpnet for de sidste dages profet. Tro på Frelseren vil vokse på jorden, inntil den blir det øverste motiv, som bestemmer handlinger og former liv for hvert eneste overlevende menneskelig vesen. Vår Himmelske Fader vil virke således på våre håp og vår kjærlighet, våre gleder og frykt, og alle våre forhåpninger, at det på en eller annen måte vil frembringe og utvikle tro på Kristus i våre hjerter. Dersom vi motstår ethvert annet middel til å opvekke tro i oss, så vil vi bli tvunget til å erholde den ved lidelse. Det er bedre å lære i glede enn i smerte, og dette er vårt privilegium. Lad oss derfor i høitidens lykke lære tro, håp og kjærlighet og erindre, at størst av dem er kjærligheten. Lad oss ikke glemme, at Gud i sin barmhjertighet har gitt oss velsignelser, hvis like aldri har været nydt av noget annet folk, som har levet paa jorden.

Derfor, lad oss, under julefesten, avdempe vår festligholdelse med kjærlighetens ånd i takknemlighet for den husholdning, som vi har fått lov til å leve i, for evangeliet, som er blitt gjengitt i dets fylde, for det medlemsskap, vi har i Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige.

Tilsist ønsker jeg å benytte anledningen til, gjennem »Stjernen«s spalter, å takke en og hver av eldstene for deres trofaste arbeide og støtte gjennem det forløpne år, likeså grensforstanderne og deres rådgivere, som har arbeidet så

trofast for å hjelpe deres grener op på et så høit nivå, som vi finner dem i slutten av 1932. Jeg ønsker også å takke hver og en, som er blitt kaldt til å innta en eller annen stilling i de forskjellige organisasjoner i gren eller misjon. Må Gud, vår Himmelske Fader, velsigne ethvert medlem av denne misjon, for jeg har lært å elske Dere for Deres trofasthet og hengivenhet i Deres arbeide, for den stadighet og pålidelighet, som jeg har funnet hos hver av dere, som er blitt kaldt til å arbeide i kirken, og for den hjelp Dere har gitt mig med hensyn til evangeliets forkyndelse. Fremfor alt beder Gud å velsigne våre eldre brødre og søstre, som kanskje ikke vil være istand til å feire julen sammen med oss, at Dere må bli gjennemtrengte og trøstede av den gode, fredfyldte indflydelse, som fyldte Judæas høider, da de himmelske hærskarer sang: »Fred paa jorden og i menneskene hans velbehag«.

Må Dere alle ha en gledelig jul og et lykkelig nytt år.

Hyrum D. Jensen,
President for den Norske Misjon.

JULEHILSEN FRA SØSTER JENSEN.

Jeg ønsker å benytte denne anledning til å forene mig med min mann, president Jensen, i å bringe eldster og søskende i den Norske Misjon, og mere specielt medlemmene av den Kvindelige Hjelpeforening, min hjerteligste takk for Deres støtte og det ypperlige arbeide Dere har utført i det forbigangne år, og nedbeder Guds rikeste velsignelser over Deres arbeide gjennem året 1933. Må Dere finne ennu større glede og lykke i Deres arbeide.

Jeg sender Dere de varmeste hilsener, ønsker Dere en gledelig jul og et lykkelig, heldbringende nytt år.

Margaret A. Jensen.

HAMAN WELLS' JUL.

Af *Henry N. Adamson.*

Fruen rejste sig fra Bordet og gik ud af Spisestuen, høj og statelig som altid. I Døren vendte hun sig og sagde: »Selvfølgelig, inviter dem ned for Juledagene, dersom du tror, de vil komme til at trives her. Men min Tid vil blive saa optaget, at jeg ikke kan tage mig meget af dem. Og den Julestemning, som hersker i vort Hus, er ikke den, som de er vant til fra Landet, er jeg sikker paa.« Dette blev sagt med et høfligt Smil, som imidlertid var helt uden Varme. Manden, som endnu sad ved Bordet, var graahaaret og en Smule bøjet. Hans Øjne var trætte, og der var dybe Rynker i hans Ansigt. Med et lille Suk bøjede han Hovedet og svarede: »Mange Tak, men jeg antager, at du har Ret. Det vilde blive alt andet end en glædelig Jul for Pigerne her, er jeg bange for. Vi synes helt at have mistet Julestemningen. Jeg tænkte, at de maaske kunde bringe lidt af Juleglæden ind i vort Hus. Men du har Ret, det vilde blot ødelægge deres Jul.«

Og det var virkelig længe siden, at dette store Hus havde kendt Juleglæde. For længe, længe siden, da de var nygifte, havde de boet i et fattigt lille Hjem i en af Forstæderne, og Julen havde været en Glædens og Festens Tid med Juletræ og Julemad og Julegaver. Særligt efter at Barnet var kommet, havde der været nogen vidunderlige Julehøjtider. Men da den lille døde, havde Sorgen og Skuffelsen været saa dyb og gennemgribende, at det havde været helt umuligt at vende tilbage til de gamle Maader at fejre Jul paa, hvoraf den lille havde været en saa betydelig Del. De kunde ikke taale noget, som mindede om det store Tab, de havde lidt, og som de begge følte saa dybt, hver paa deres meget forskellige Maade.

Noget af alt dette var det, de begge tænkte paa, denne December-Aften en Uge for Jul, idet de sad i deres smukke Dagligstue. Pludselig kaldte hun paa en Tjener og gav Ordrer angaaende en Vogn.

»Skal du ud?« spurgte han, og der var en Skygge af Skuffelse i hans Stemme. »Jeg tænkte, at jeg vilde gaa ud til Fru Burton for at tale med hende angaaende Velgørenhedsballet,« svarede hun. »Tiden nærmer sig, og vi er i Komitéen. Men hvis du har andre Planer, saa kan det nok forandres.«

»Nej,« svarede han, »jeg har ingen andre Planer. Jeg har en Smule Regnskab at gennemgaa, kom jeg lige til at tænke paa.«

Men hans Øjne saa endnu trættere og mere indfaldne ud, idet hun forlod Værelset. Idet hun vendte sig for at vinke

Farvel til ham, rejste han sig for at gaa til sit Bibliotek, og hun bemærkede Udtrykket i hans Ansigt, og hun tilkastede ham et forundret og forvirret Blik.

Det var en stormfuld Nat, og idet Fruen kørte gennem Regnen, kolliderede hendes Vogn med en anden, som kørte meget uforsigtigt i den modsatte Retning. Et af Hjulene blev revet af, og Vognen blev forøvrigt adskilligt ramponeret. Hun blev tvunget til at søge Ly i en Hytte, da Ulykkestilfældet fandt Sted i Byens Fattigdistrikt, medens Chaufføren ringede efter en anden Vogn. Hun bad høfligt om Undskyldning for sin Indtrængen og blev hjerteligt modtaget af en falmet, lille Kvinde.

Fruen befandt sig i et meget fattigt, lille Hjem. Det var lille og tarveligt møbleret. Gulvtæppet, Møblerne og Beboernes Tøj var alt af billigste Slags, og Atmosfæren vidnede om den strengeste Sparsommelighed. Og dog var der udvist en ypperlig Smag, og alt var net og rent, og hele Atmosfæren fortalte, at dette var et virkeligt Hjem. En tyk Dreng paa tre Aar sad ved et Bord og satte Mærker paa et Stykke Papir. Opmuntret ved hendes Smil fortalte han hende, at han skrev til Santa Claus.

»Jeg fortæller ham, at jeg ønsker nogle Chokolade-Stænger og en lille Bil,« fortalte han hende.

»Tror du, du vil faa det?« spurgte hun. »Ja, det tror jeg. Mama siger, at han vil give mig det, dersom jeg ikke beder om for meget,« sagde han. »Synes du dette er for meget?«

»Nej, det gør jeg ikke,« svarede hun varmt, »og jeg er sikker paa, at han vil bringe det.«

»Vi prøver altid at fejre Julen,« bemærkede den falmede, lille Moder. »Naturligvis er vi ikke i Stand til at gøre meget, men vi prøver at faa den rette Aand og Julestemning, og det synes at lyse saa meget op for os, at vi glemmer Bekymringerne for en Dag eller to. Og det betyder saa meget for Børnene. Jeg vil gerne vise Dem, hvad jeg skal give John, dersom De ikke har noget imod det. Jeg har lige faaet det, og jeg bliver helt syg, dersom jeg ikke faar Anledning til at vise det til nogen. John er min Mand, og han holder saa meget af at gaa paa Jagt, men han gaar ikke saa ofte, fordi han har ikke noget Gevær, og det koster saa meget at leje et.« Derpaa aabnede hun et Skab og trak et stort, smukt, dobbelt-løbet Gevær frem.

»Og det er ikke det hele,« fortsatte hun, idet hendes Øjne glødede af Bevægelse. »Se, hvad jeg har lavet for ham,« og hun forsvandt igen og kom frem med et fuldt Sæt Jagtudstyr. »Jeg har lavet det hele undtagen Hatten,« sagde hun. »Geværet var det sværeste. Jeg har sparet alle Pengene af mine

Husholdningspenge med Undtagelse af ti Kroner, som jeg tjente ved at bage og sælge Smaakager. Men han véd intet om det hele. Han vilde blive vred, dersom han gjorde, thi han siger, at jeg har nok at gøre med Husarbejdet og Børnene.« Den falmede, lille Kvinde hørte Skridt paa Trappen og skyndte sig at skjule sine Skatte. Døren aabnedes, og John viste sig, bedækket med Sne. Han kyssede muntert sin Hustru og Drengen og blev præsenteret for Fruen. Der blev talt om den forestaaende Jul, og et Øjeblik senere, da Moderen gik ud for at lægge Drengen i Seng, sagde John hurtigt:

»Vilde De synes, det var for meget, om jeg bad Dem om at se paa en Gave, som jeg har købt til den lille Kvinde? Det er noget, jeg ikke forstaar mig paa, og den koster temmelig meget, og jeg kan bytte den nu, dersom den ikke passer.«

Fruen samtykkede, og John styrtede ud af Værelset og vendte tilbage med en Frakke af temmelig god Kvalitet — ja, en overordentlig god Kvalitet, naar man sammenlignede med de øvrige Ting i Huset.

»Jeg synes, det er en af de smukkeste Frakker, jeg nogensinde har set,« sagde Fruen med fugtige Øjne. Derpaa tilføjede hun hurtigt: »for den Pris. Og den er vel værd Pengene, kan jeg forsikre Dem, og jeg er sikker paa, at Deres Hustru vil blive den lykkeligste Kvinde i Verden.«

* * *

En halv Time senere gik hun ind i sin Mands Bibliotek og sagde: »Haman, jeg har tænkt over det, og jeg har virkelig Lyst til at faa Pigerne her ned for Julehøjtiden. Jeg har besluttet at afslaa alle Invitationerne for Juleugen, og jeg tror, at vi kan gøre det hyggeligt for dem — og, som du sagde, det kan hænde, at de kan bringe noget af Julestemningen ind i vort Hus.«

»Udmærket,« svarede han, idet han saa forbavset paa hende, men tilsyneladende meget fornøjet, »jeg vil skrive til dem i Aften.«

Idet han rejste sig fra Stolen, udbrød han: »Den modbydelige Reumatisme. Jeg tror, den bliver værre. Jeg tror næsten, at dersom jeg havde haft hjemmestrikkede Strømper, saaledes som Bedstemoder Horn plejede at strikke til mig, saa vilde det hjælpe. Disse fabriklavede Strømper bliver aldrig, hvad de gode hjemmestrikkede var.«

* * *

Fruen var meget travlt optaget i Løbet af næste Uge og holdt sig meget inde paa sit eget Værelse. Julemorgen, da Haman Wells stod op, fandt han en Stol, der var trukket tæt hen til hans Seng, og fra det ene Hjørne hang en af hans

Stromper. Idet han forbavset undersøgte nærmere, fandt han, at der var to Par sammenrullede, hjemmestrikkede Stromper, og fæstet til dem var følgende Seddel:

»Kære Haman: Jeg vilde gerne give dig noget, som jeg selv havde lavet, og som det kostede mig Tid og Opofrelse at skaffe. Det er ikke saa meget, jeg kan gøre, med Undtagelse af at strikke dig nogle Stromper »ligesom dem, Bedstemoder Horn plejede at strikke«. Saa her er de — ikke meget, men kun et Kærlighedstegn fra din Hustru.«

Manden gik hen til Vinduet og saa ud paa den hvide Sne i en lang Tid. Da han fortsatte med sin Paaklædning, var der Taarer i hans Øjne. Han gik lige til sin Hustru og tog hende i sine Arme og kyssede hende atter og atter.

Der var adskillige Overraskelse i Wells' Hjem den Dag. I Stedet for den formelle Middag blev der serveret en rigtig gammeldags Julemiddag. Huset stod i fuldt Juleskrud, og om Aftenen var der det pragtfuldeste Juletræ, overlæsset med Gaver og gode Ting. Niecerne fra Landet paastod, at det var den bedste og gladeste Jul, de nogensinde havde haft.

Nede i den Hytte, hvorfra Inspirationen kom, var der ogsaa en glad Jul. Fruen havde sendt alt, som behøvedes til en overdaadig Julemiddag og store Mængder af Godter for Børnene samt et pragtfuldt Tog med automatiske Vogne til den Dreng, der skrev til Santa Claus.

Det hojere Societet undrer sig endnu over, hvorfor det mistede Fru Wells, og hvorfor Familien Wells flyttede fra deres pragtfulde Hjem i Byens fineste Kvarter for at flytte til et hyggeligt, hjemligt Hus i Forstæderne. Forretningsverdenen undrer sig over, hvorfor Haman Wells saa pludseligt trak sig tilbage fra Forretningslivet lige efter, at han havde haft Planer om at udvide sit Virkefelt.

En vis, lille Kvinde, som plejede at se falmet ud, men som nu er rødmusset og blomstrende, undrer sig over, hvilken god Engel det var, der arrangerede Sammenstødet med Fru Wells Vogn lige udenfor hendes Dør, og hvad det vel var i det korte Besøg, der gav Gæsten en saa dyb Interesse for hendes og Johns Affærer. For John er nu i Besiddelse af en betydelig og vellønnet Stilling, som han har erhvervet gennem Haman Wells Indflydelse.

JULENS BUDSKAB.

Af Ældste *John A. Widtsoe,* af de Tolvs Raad.

Jesus af Nazareth bragte til Jorden Budskabet om Menneskets guddommelige Oprindelse. Han erklærede, at han var Guds Søn, og at ogsaa alle Mennesker var Guds Sønner. Menneskeheden er guddommelig i dens Oprindelse, Natur og Bestemmelse. Denne herlige Sandhed blev misforstaaet. Det genstridige Israel vilde ikke annamme nogen Messias, der kom i en Tømmermands Skikkelse, og Kejseriget Rom behøvede ikke at frygte nogen mulig Konkurrent til Cæsar. Derfor blev Jesus korsfæstet.

Senere Kristne, som var formørkede gennem Apostasi, forvendte denne vigtige Lærdom indenfor Evangeliet. Der blev forkyndt, at Jesus virkelig var Guds Søn, men at Menneskene blev skabte paa samme Maade, som en Person modellerer Dukker for sin Fornøjelses Skyld, og at denne skabende Gud blot var et Væsen, der gennemtrængte Universet ufatteligt for Mennesket. Denne vildledende Lærdom er Aarsag til en stor Del af Menneskenes Ulykke gennem de sidste 19 Hundrede Aar.

En Søn tilhører Familien og har Arverettigheder. En Skabning er Produktet af Vilje, uden nogen Stamtavle eller Fordring paa Afstamning. Den, der skal være Søn, og den, der skal være Fader, maa nødvendigvis begge være Personligheder. Og ligeledes er det indlysende, at den ene, hvor stor og mægtig han end maatte være, maa være forstaaelig for den anden. Jesus talte tydeligt og ikke dunkelt, da han sagde: »Den, der har set mig, har set Faderen«. Ved en saadan Opfattelse oprettes der en meget nær Forbindelse mellem Mennesket og dets Himmelske Fader. Mennesket kan da tale i Bønnen, ligesom et Barn taler til dets jordiske Fader; og Svaret vil blive det, som en kærlig Fader giver til sit Barn. »Vor Fader, som er i Himmelen«, er en Sætning, der er rettet til en, der kan forstaa, og som kan blive forstaaet. Frelserens sidste, udødelige Bøn udtrykker ogsaa Tanken om en evig Familie-Gruppe: »For at de alle maa blive eet; ligesom du, Fader, er i mig, og jeg i dig, at de ogsaa maa være eet i os«.

Alle Mennesker har den samme guddommelige Oprindelse. Derfor er den menneskelige Race een Familie. Vi er Brødre og Søstre over hele Verden. Denne Kundskab skulde lede vore Handlinger. Vi kan maaske være af Abraham, en jordisk Afstamning, som saaledes skiller os fra alle dem, som ikke har denne Afstamning. Men vi er ogsaa af Gud, en evig Afstamning, som forener os alle til een Familie, der er ansvarlige for hinandens Velfærd og Lykke. Frelsensplanen, som blev lagt af en retfærdig og øm Fader, er for alle hans Børn.

»Fred paa Jorden, og i Menneskene hans Velbehag«, sang himmelske Stemmer over Judæas Bjergland. Disse Gaver kan kun opnaas, forklarede Kristus, dersom Menneskene vil erindre, at de alle tilhorer et stort Broderskab, der er udgaaet fra Gud og beskæftiget i den store Sag med Arbejdet for menneskelig Fremgang. Julegaver til vore egne, af jordisk Afstamning, skulde, i det mindste, i oprigtige og kærlige Tanker, naa til vore Brodre og Sostre, Menneskehedens Familie, over hele Jorden.

Kristi Aand, Sandhedens fredbringende Aand, kan kun fuldt ud forstaas, set paa Baggrund af Menneskets evige Broderskab. »Alt, hvad I har gjort imod en af disse mine mindste smaa, det har I gjort imod mig.«

Dette er Jesu Kristi Budskab.

JULEN.

Julen er den mærkeligste og mest populære Hojtid i Aaret. Under talrige forskellige Navne og til forskellige Tider har denne Hojtid været fejret. Denne Hojtids Aand triumferer over alle Hindringer, nedbryder alle Skranker og blomstrer i alle Lande og i alle Hjerter. For Julens Aand stiller Menneskehedens storste Hunger.

Hedenske og kristne, mystiske og almindelige, muntre og alvorlige, historiske og legendariske Elementer er alle sammenblandede for at udgore vor moderne Jul. De gronne Guirlander, det vidunderlige Træ, den mystiske Ild og Lysene, Trangen til at give og modtage, og mange Skikke, som endnu hænger ved denne store Midvinter-Fest, kommer ned til os fra Racens hedenske Barndom. Lykkelige er de, som kender og med gammeldags Tradition fejrer denne herlige Hojtid. Thi de er dem, som med Fryd og Glæde indgaar i Julens Rige. Er der virkelig nogle, hvis Hjerter er saa dode, og som er saa blinde for Lykkens Solskin, at de ikke af et fuldt Hjerte deltager i Festligholdelsen af denne Hojtid? Dersom der er, gaar disse Mennesker Glip af nogle af de mest dyrebare Ting i Livet. De gaar Glip af Ungdommens Aand og »al den gyldne Herlighed fra længst forsvundne Dage«.

Uforglemmelig Tradition har nu uigenkaldeligt fastsat den hellige Fodsel til at hore hjemme i denne Aarets koldeste og morkeste Tid.

I tidligere Tider nævntes der forskellige Tidspunkter og Omstændigheder i Forbindelse med Kristi Fodsel. Der var endog dem, der ikke troede, at Kristi Fodsel var guddomme-

lig. For dem var Julen et Minde om Kristi aandelige Fødsel, som skulde have fundet Sted, da han var 30 Aar gammel, den Gang, da en Stemme fra Himmelen sagde: »Dette er min Søn, den elskelige, i hvem jeg har Velbehag.«

Imidlertid, ved Midten af det fjerde Aarhundrede, blev den 25. December af Kirken i Rom bestemt til at være den Dag, da Kristi fysiske Fødsel skulde fejres. Til at begynde med var det blot en aandelig Fest. Det var en Faste for Sanserne og en Fest for Sjælen. Men ved Kontakt med de festlige Omgivelser, i hvilke den fremkom, er den materiel, lykkelig og lystig. Men dog er aldrig det hellige Minde om ham, der kom for at velsigne og frelse Menneskeheden, blevet udelukket. I Dag gor vi Børnene lykkelige i hans Navn. Vi samler vore Venner om os, ligesom han elskede at samle sine, og vi deler vort Brød og vort Kod med dem. Det er Hjerteslagene, som har Betydning i denne Tid. De samme Ord er i alles Hjerter over hele Verden — Fred, Glæde og Guds Velbehag i alle Mennesker.

De Skikke, der er knyttede til Julen, har sin dybe Rod i Traditionen. Benyttelsen af det evig-grønne, som er saa almindelig ved Juletider, har sin Rod i den dybe Ærefrygt, som Folk i tidligere Tider havde for alle Naturens Fænomener. For dem var Naturen levende overalt. Guirlanderne blev bragt ind i Husene, fordi der kom en Velsignelse med dem, og de blev aldrig benyttede til Dekorationer i tidligere Dage. Kristtorn, Efeu, Mistelten og Kranse blev hængt i Hjemmene paa Grund af deres beskyttende og helbredende Evner. Kysset under Misteltenen kan maaske være vokset ud af det »Fredens Kys«, som blev praktiseret i den fordums Kirke som Tegn paa den guddommelige Omfavnelse af Mennesket i Kristus, og som af de troende skabte een stor, kærlig Familie. Rosmarinen blev benyttet paa Grund af dens Duft, som bragte gamle forlængst glemte Tanker frem i Sindet.

Træet i dets moderne Form med dets straalende Lys, skinnende Frugter og glitrende Pynt lod længe vente paa sig. Det er meget sandsynligt, at det blev forbundet med Julen paa Grund af den Legende, som fortæller, at paa den Nat, da Kristus blev født, begyndte alle Træer i Skoven at blomstre og bære Frugt til Trods for Is og Sne. Til at begynde med blev der benyttet blomstrende Træer. Overgangen fra de naturligt blomstrende Træer til de kunstigt dekorerede fandt Sted i Tyskland gennem Martin Luther. I Dag er Juletræet i vore Hjem et Symbol paa Kristus som Livets Træ, der frit frembyder alle sine Gaver af Lys og Liv og Visdom.

Juleaften var den helligste Aften i hele Aaret. »Julebjælken« brændte paa Arnen og ventede paa det Øjeblik, da

Kristi Fødsel indtraf, ved hvilket Tidspunkt en stor Stilhed indtraadte, og Naturen standsede i ærbødig Tilbedelse. Bjælken blev holdt brændende gennem Julens tolv Dage, og dens Lys var et Symbol paa Kristus som Verdens Lys. Lykkeligt er det Hjem, som besidder en aaben Arne, for en brændende Arneild er det levende Symbol paa alle varme og lyse Tanker, som staar i Forbindelse med Juletiden.

Gavmildhed mod de fattige var et Træk, der var uløseligt knyttet til Julen. St. Nicolas, som havde sin Oprindelse i en elsket Biskop, der gav sine Penge hemmeligt til de fattige, særligt de unge fattige, blev til Santa Claus i de Forenede Stater ved den Tid, da de hollandske Kolonister kom til U. S. A. I vor Tid er han gaaet tilbage over Havet og har faaet mange Tilhængere og Efterfølgere over hele Verden.

Juleklokkerne er Julens Krone. De symboliserer Englenes Sang. En udbredt Skik i gamle Dage var at ringe med Klokkerne ved Midnatstid Juleaften — ved det nøjagtige Tidspunkt for Kristi Fødsel. Samtidig med hans Fødsel skulde Satan blive syg og dø.

Ja Julen er den mærkeligste og mest populære Højtid i Aaret. Det er Kristus-Barnet, som skaber Julen, hverken Træet eller Gaverne. Og naar alt kommer til alt, saa er det ligesaa svært at beskrive Julens Hemmelighed, som det er at forklare Hemmeligheden ved den voksende Blomst eller Trylleriet ved det leende Barn.

(Fra »Relief Society Magazine«.)

MINDEDAGE.

---

70 AAR.

Søster Margrethe Jensen, Medlem af Sønderborg Gren, fejrede sin 70 Aars Fødselsdag den 15. November 1932, idet hun blev født den 15. November 1862 i Sottorup. Det er 1½ Aar siden, Søster Jensen annammede Evangeliet. Hun har været trofast og interesseret i Kirkens Arbejde siden den Tid og bærer et stærkt Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet. Særlig har hun været et flittigt og interesseret Medlem af den Kvindelige Hjælpeforening og har givet meget til den Basar, som den Kvindelige Hjælpeforening i Esbjerg afholdt under Konferencen.

Hendes Mand er død, og Søster Jensen bor i Alderdomshjemmet, men hun fryder sig over de Velsignelser, hun har modtaget, og ønsker og haaber, at hun kan være i Stand til at gøre meget for Evangeliets Fremme. *I. M.*

DET FØRSTE SYN.

Gud, vor Himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig for Joseph Smith i Palmyra, New York, og befalede ham til ikke at slutte sig til nogen af de den Gang eksisterende Kirker. Som et Resultat af dette Besøg og andre, som fulgte, lærte Joseph, at Evangeliets Myndighed havde været borttaget og var i Færd med at blive gengivet.

GUDS NATUR.

Gud, som er vore Aanders Fader, eksisterer i den samme legemlige Skikkelse som Mennesket og er helt igennem ren og guddommelig. Han er Universets Skaber og Hersker og er selve Legemliggørelsen af Kærlighed, Visdom og Tilgivelse. Hans Værk saa vel som hans Herlighed er at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket.

BEFALING OG FORJÆTTELSE.

Herren har erklæret, at hans Folk skal betale Tiende. Erklæringen er bestemt og let at forstaa. Store Velsignelser loves til dem, som adlyder. Gud har givet en Opfordring til at prøve ham paa denne Maade. De Sidste Dages Hellige Verden over bærer Vidnesbyrd om de Belønninger, som følger Lydighed. Tiendeloven er en ufejlbarlig Prøve paa Tro. Fasteoffer bliver ogsaa forlangt af de Sidste Dages Hellige.

ANSVAR OG ERKENDELSE.

Søndagsskolen er blevet paalagt det specielle Ansvar at give Undervisning i Evangeliets Principper til alle, som kommer til dens forskellige Afdelinger. Dette betyder hele Kirken og mere. Dette Ansvar indbefatter Folk i alle Aldre, fra Barnet til den gamle. Dette er et mægtigt Ansvar, men 26 Tusinde Søndagsskolearbejdere erklærer, at det skal blive opfyldt.

HOVEDHENSIGT.

Hovedhensigten med alt Søndagsskolearbejde er at skabe Sidste Dages Hellige, med andre Ord, at inspirere og give dem, der studerer, en Kærlighed til Gud og et Ønske om at holde hans Befalinger. Denne Hensigt er det store Maal for alle Embedsmænd og Lærere. Enhver enkelt Del af Søndagsskolearbejdet skulde bidrage til Opfyldelsen af denne Hensigt.

GUDS AAND.

Intet Menneske kan virkningsfuldt forkynde Jesu Kristi Evangelium uden at være vejledet af Guds Aand. Herren har bestemt, at Inspirationens Stemme ikke skal komme fra dem, som ikke er oprigtige eller omvendte. Forberedelse og Studium er nødvendige for Fremgang, men de bliver alligevel værdiløse, dersom Guds Velsignelse ikke er til Stede.

GUDS FADERSKAB.

Gud er Fader for Menneskenes Aander og staar derfor i samme Forhold til dem, som jordiske Forældre staar til deres Børn. Endvidere, da Menneskene er Guds Afkom, har de de samme Muligheder som deres Fader, og ved Lydighed til hans Befalinger kan de lidt efter lidt nærme sig hans fuldkomne Tilstand.

VELSIGNELSER AFHÆNGIGE AF LYDIGHED.

Ophøjelse kan kun opnaas ved Lydighed til de Love, som tilvejebringer den. Gud har erklæret: »Der blev en Lov uigenkaldeligt fastsat i Himmelen, før denne Jords Grundvold blev lagt, ved hvilken alle Velsignelser er forjættede — og naar vi erholde nogen som helst Velsignelse fra Gud, saa er det ved Lydighed til denne Lov, ifølge hvilken Velsignelsen blev forjættet.«

EN PASSENDE JULEGAVE.

De skandinaviske Søskende beklager sig ofte over Mangelen paa tilstrækkelig kirkelig Litteratur.

Et Led i Arbejdet for at afhjælpe dette Savn, er Udgivelsen af en ny, revideret Udgave af Dr. Widtsoes Bog »Fornuftsmæssig Teologi«, Bogen er trykt paa godt Papir og i et praktisk Format og sælges ved de respektive Grenes Missionærer for den enestaaende lave Pris af 1 Kr. pr. Stk. Bogen bør ikke savnes i noget Hjem af Sidste Dages Hellige, og er en ypperlig Julegave for vore Venner, baade i og udenfor Kirken.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN, Priorvej 12, København F.

Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN, Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.

INDHOLD